

Βεροίας Παντελεήμων: Αλλοιώνεται η έννοια της οικογενείας με το “γάμο” ομόφυλων ζευγαριών - Άγνωστες οι συνέπειες για τα παιδιά

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας](#)

© GerBekes, ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΥΠΟΥ Ι.Μ.Β.Ν.Κ.

Ο [Μητροπολίτης Βεροίας](#), Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων λειτούργησε σήμερα και κήρυξε το θείο Λόγο στον Ιερό Ναό Αγίων Αποστόλων Πέτρου και Παύλου Κυμίνων Θεσσαλονίκης.

Απευθυνόμενος στα νέα ζευγάρια της Ενορίας που παντρεύτηκαν το παρελθόν έτος, είπε μεταξύ άλλων: “Το τελευταίο διάστημα γίνεται προσπάθεια να αλλοιωθεί η έννοια της οικογενείας και να πληγεί ο ιερός θεσμός του γάμου. Και αυτό επιχειρείται με την καθιέρωση ενός γάμου που αντίκειται και στην παράδοσή μας και στον νόμο του Θεού αλλά και στις επιστήμες που μελετούν τον άνθρωπο. Γιατί όλοι γνωρίζουμε ότι γάμος και ένωση μεταξύ δύο ατόμων του ιδίου φύλου είναι αντίθετα προς τη φύση του ανθρώπου και δεν μπορεί να νοηθεί ως οικογένεια και πολύ περισσότερο να αναλάβει την ανατροφή και διαπαιδαγώγηση παιδιών”.

“Εν ονόματι ενός δήθεν εκσυγχρονισμού και εξομοιώσεως με κάποιες άλλες χώρες επιδιώκουμε να υιοθετήσουμε αυτόν τον δήθεν γάμο και την δήθεν οικογένεια, αδιαφορώντας για τις συνέπειες που θα έχει και για την οικογένεια και για την κοινωνία και για τα ίδια τα παιδιά, τα οποία θα μεγαλώνουν σε μία «οικογένεια» με δύο ομοφύλους γονείς. Διότι μπορεί πράγματι να προσφέρουν αγάπη στα παιδιά, αλλά αρκεί αυτή η αγάπη; Και δεν θα αποτελεί διά βίου έλλειψη με άγνωστες συνέπειες για τα παιδιά, για την ψυχολογία τους και για το μέλλον τους, η ανατροφή τους μέσα σε ένα περιβάλλον στο οποίο δεν είναι διακριτά το πρότυπο του ανδρικού και γυναικείου φύλου”, επεσήμανε.

Στο τέλος της θείας Λειτουργίας, ο Σεβασμιώτατος τέλεσε μνημόσυνο για τους κοιμηθέντες κατά το παρελθόν έτος ενοριίτες. Αργότερα ευλόγησε τη βασιλόπιτα για τα νέα ζευγάρια της Ενορίας.

Ομιλία Μητροπολίτη Βεροίας με τίτλο «Ίνα ή ύπερβολή τής δυνάμεως ἡ τοῦ Θεοῦ καί μή έξ ἡμῶν»:

Δέν εἶναι ἡ πρώτη φορά κατά τήν ὁποία ὁ ἀπόστολος Παῦλος κάνει διάκριση μεταξύ τής ἀνθρωπίνης καί τής θείας δυνάμεως. Καί δέν ἀναφέρεται στίς περιπτώσεις, κατά τίς ὁποῖες ἡ δύναμη τοῦ Θεοῦ ἐμφανίζεται στόν κόσμο καί στή ζωή τῶν ἀνθρώπων χωρίς τή μεσολάβηση κάποιου προσώπου. Δέν ἀναφέρεται γενικά στήν παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ, δείγματα τής ὁποίας ὑπάρχουν ἀναρίθμητα γύρω μας, γιατί δέν ὑπάρχει καμία ἀμφιβολία ὅτι αὐτή εἶναι ἀποδεκτή ἀπό ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἢ τουλάχιστον ἀπό ὅσους πιστεύουν στόν Θεό.

Ὁ πρωτοκορυφαῖος ὅμως ἀπόστολος Παῦλος ἀναφέρεται στίς περιπτώσεις κατά τίς ὁποῖες ἡ δύναμη τοῦ Θεοῦ ἐμφανίζεται διά τῶν ἀνθρώπων, ἔστω καί ἐάν οἱ ἄνθρωποι δέν τό συνειδητοποιοῦμε ἢ ἐάν τό ξεχνοῦμε. Ὅ,τι ὅμως κάνουμε στή ζωή μας, ἀπό τίς καθημερινές καί συνηθισμένες λειτουργίες τῆς ζωῆς καί τοῦ σώματός μας μέχρι τίς πιό σύνθετες, ὅλα τά κάνουμε μέ τή δύναμη τοῦ Θεοῦ, ἐφόσον αὐτός εἶναι ὁ πλάστης καί δημιουργός μας καί «ἐν αὐτῷ ζῶμεν καί κινούμεθα καί ἐσμέν», ὅπως διακήρυξε ὁ ἀπόστολος μιλώντας στούς Ἀθηναίους.

Ἰσχύει καί γιά τίς περιπτώσεις ἐκεῖνες στίς ὁποῖες κάποιοι ἄνθρωποι ἐπιτυχάνουν πράγματα, τά ὁποῖα δέν εἶναι συνηθισμένα καί δέν συμβαίνουν σέ κάθε ἄνθρωπο, καί ὅμως κάποιοι τά ζοῦν.

Ἄς θυμηθοῦμε τόν ἀπόστολο Πέτρο, ὁ ὁποῖος, ὅταν εἶδε τόν Χριστό νά περπατᾷ ἐπάνω στή θάλασσα τῆς Τιβεριάδος, τοῦ ζήτησε νά τόν καλέσει νά περπατήσει καί αὐτός ἐπί τῶν κυμάτων, γιά νά πεισθεῖ ὅτι δέν ἔβλεπε ὄνειρο καί ὅτι ἦταν πράγματι ὁ διδάσκαλός του.

Ἄς σκεφθοῦμε τά θαύματα τῶν ἁγίων ἀποστόλων καί ἄλλων τῶν ἁγίων, τίς θεραπείες, τίς ἀναστάσεις τῶν νεκρῶν καί ὅλα τά παρόμοια. Ἄς φέroume στόν νοῦ μας τά μαρτύρια τά ὁποῖα ὄχι μόνο ὑπέμεναν οἱ ἅγιοι μάρτυρες μέ ἀπαράμιλλη καρτερία ἀλλά καί συχνά παρέμεναν ἀβλαβεῖς καί δέν τοῦς ἄγγιζαν οὔτε τά ἄγρια θηρία. Ἄς ἀναλογισθοῦμε ἀκόμη πῶς οἱ μαθητές τοῦ Χριστοῦ, χωρίς μόρφωση οἱ περισσότεροι, ἀπλοί ψαράδες, χωρίς θέσεις καί ἀξιώματα, χωρίς κοινωνικές διασυνδέσεις, χωρίς μέσα καί χωρίς ὑποστήριξη, κατόρθωσαν νά διαδώσουν τό Εὐαγγέλιο σέ ὅλον τόν κόσμο.

Θά μπορούσαμε νά συνεχίσουμε τόν κατάλογο ὅσων δέν ἐπετεύχθησαν μέ τή δύναμη τῶν ἀνθρώπων ἀλλά μέ τή δύναμη τοῦ Θεοῦ. Δέν ὑπάρχει ἀσφαλῶς ἀμφιβολία ὅτι σέ ὅλες αὐτές τίς περιπτώσεις πρόκειται γιά τή δύναμη τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία ἐνεργεῖ διά τῶν ἀνθρώπων. Τό πιστοποιεῖ ἄλλωστε καί ὁ ἴδιος ὁ Κύριός μας, ὅταν λέγει στόν πρωτοκορυφαῖο ἀπόστολο, ὁ ὁποῖος τοῦ ζήτησε νά τόν θεραπεύσει ἀπό μία ἀσθένεια, ἡ ὁποῖα τόν ταλαιπωροῦσε, «ἄρκεῖ σοι ἡ χάρις μου, ἡ γάρ δύναμίς μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται». Σοῦ ἄρκεῖ ἡ χάρις μου, γιατί ἡ δύναμή μου φαίνεται στήν πληρότητά της μέσα ἀπό τήν ἀδυναμία σου.

Αὐτή τή δύναμη τοῦ Θεοῦ καλούμεθα νά ἀναγνωρίζουμε καί ἐμεῖς σέ ὅσα ἔχουμε καί σέ ὅσα ἐπιτυχάνουμε στή ζωή μας. Γιατί ὡς ἄνθρωποι εἴμαστε, ὅπως ἀκούσαμε τόν ἀπόστολο Παῦλο νά λέγει σήμερα, ὀστράκινα σκεύη, εὐθραυστοί καί ἀδύναμοι, πού στηριζόμαστε καί ἔχουμε ἀνάγκη τή χάρις τοῦ Θεοῦ. Καί θά πρέπει νά τήν ἀναγνωρίζουμε καί στή φυσική μας ζωή, σέ ὅσα ἐπιτυχάνουμε στήν

καθημερινότητά μας, στό επάγγελμά μας, στην οικογένειά μας, αλλά και στην πνευματική μας ζωή.

Οι έπιτυχίες μας, οι άρετές μας, ή πρόοδος μας ή πνευματική, δέν είναι άποτέλεσμα μόνο τής προσπάθειας και του άγώνος μας, δέν είναι μόνο καρπός τής έργασίας μας ή των ικανοτήτων μας, είναι άποτέλεσμα τής βοήθειας και τής δυνάμεως του Θεού.

Και θά πρέπει νά μήν τό ξεχνοῦμε αυτό ποτέ, ὡστε νά μήν ὑπερηφανευόμεθα και νομίζουμε ὅτι ἔχουμε τή δύναμη νά έπιτύχουμε τά πάντα, ἔχουμε τή δύναμη νά πᾶμε άκόμη και αντίθετα στό θέλημα και στον νόμο του Θεού, άκόμη και στους ιερούς θεσμούς, ὅπως αυτός του γάμου και τής οικογενείας, τον ὁποῖο ὁ ἴδιος καθιέρωσε δημιουργώντας «ἄρσεν και θήλυ».

Δυστυχῶς ὅμως τό βλέπουμε νά συμβαίνει και αυτό στις ήμέρες μας, μέ τήν προσπάθεια πού γίνεται νά αλλοιωθεῖ ή έννοια του γάμου και τής οικογενείας μέ τήν καθιέρωση ενός δήθεν γάμου μεταξύ ανθρώπων του ίδιου φύλου και τή δυνατότητα τεκνοθεσίας πού τους παρέχεται, άδιαφορώντας ὅτι μία τέτοια ένωση είναι άπολύτως αντίθετη και προς τον νόμο του Θεού και προς τή φύση του ανθρώπου, και άποτελεῖ προσβολή και ὕβρη προς τον Θεό. Διότι δέν θά πρέπει νά ξεχνοῦμε ὅτι και τό σῶμα μας είναι δῶρο του Θεού και οι λειτουργίες του γίνονται μέ τή δική του δύναμη, τήν ὁποία θά πρέπει νά αναγνωρίζουμε, νά σεβόμεθα και νά εἴμαστε γι' αυτήν ευγνώμονες έναντι του Θεού, και ὄχι νά τίς διαστρέφουμε, φθείροντας ἔτσι τό σῶμα και προσβάλλοντας τον Θεό.

Ἡ Ἐκκλησία μας ὀφείλει νά διακηρύξει τήν αντίθεσή της στον νόμο αυτό πού σχεδιάζεται, ὡστε ὅλοι νά γνωρίζουν ποιά είναι ή άλήθεια και ποιά πρέπει νά είναι ή θέση ὅλων μας στό θέμα αυτό, ὡστε νά μᾶς προστατεύσει από τίς δυσάρεστες συνέπειες για τήν κοινωνία και για τήν πατρίδα μας. Μήν ξεχνοῦμε τά Σόδομα και τά Γόμορα, τά ὁποία καταστράφηκαν, γιατί εἶχαν φθάσει σέ αυτό τό σημείο, πού πᾶμε δυστυχῶς νά νομοθετήσουμε: παρανόμους γάμους, φοβερά πράγματα, τά ὁποία φοβούμεθα μήν προκύψουν από τήν ψήφιση αυτού του νόμου και για τά άτομα και για τήν πατρίδα μας.

Ἄς τό σκεφθοῦμε και ἄς προσέξουμε ποιά στάση θά κρατήσουμε.

Ομιλία του Μητροπολιτη Βεροίας προς τα νέα ζευγάρια

Μέ πολλή χαρά βρίσκομαι καί φέτος κοντά σας στην αρχή του χρόνου καί χαίρομαι, γιατί ή συνάντηση αυτή για τά νέα ζευγάρια έχει καθιερωθεί πλέον στην ένορία σας. Φέτος συμπίπτει μάλιστα μέ τήν Κυριακή μετά τήν έορτή τής Ύπαπαντής, τήν όποία ή Έκκλησία μας έχει αφιερώσει στις άγιες μητέρες τών τριών Ίεραρχών, οί όποιες αποτελοϋν πρότυπα μητέρας. Κατ' έξοχήν βεβαίως πρότυπο μητέρας είναι ή Παναγία Μητέρα του Κυρίου μας, στό πρόσωπό της τιμοϋμε τήν κάθε μητέρα αλλά καί τή μητρότητα, αυτό τό σπουδαίο δώρο του Θεοϋ προς τή γυναίκα καί προς τήν οικογένεια.

Χαίρομαι, λοιπόν, γιατί βλέπω κάθε χρόνο νέα ζευγάρια έδω στά Κύμινα πού δημιουργοῦν νέες οικογένειες καί μάλιστα ζευγάρια πού εἶναι κοντά στην Ἐκκλησία, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τό πνευματικό πρότυπο τῆς χριστιανικῆς οἰκογενείας.

Εἶναι πολύ εὐχάριστο καί ἐλπιδοφόρο αὐτό τό γεγονός, καθώς ὅλοι γνωρίζουμε τίς δυσκολίες τῶν νέων ἀνθρώπων νά δημιουργήσουν οἰκογένεια, ἀλλά καί τίς συνθήκες πού ἐπικρατοῦν στίς ἡμέρες μας στην κοινωνία καί δέν διευκολύνουν τή δημιουργία οἰκογενειῶν, πολύ περισσότερο μάλιστα οἰκογενειῶν πού ἔχουν χριστιανικές ἀρχές καί ἔχουν ἕνα πνευματικό σύνδεσμο μέ τήν Ἐκκλησία.

Ὅμως ὅσο οἱ συνθήκες στόν κόσμο γίνονται πιό δύσκολες γιά τήν οἰκογένεια, τόσο πιό ἀναγκαία εἶναι ἡ σχέση καί ὁ σύνδεσμος της μέ τήν Ἐκκλησία, προκειμένου νά παραμείνει οἰκογένεια καί νά μήν διαλυθεῖ στην οὐσία της.

Γιατί ὑπάρχουν οἰκογένειες πού μπορεῖ τά μέλη της νά ζοῦν στό ἴδιο σπίτι, πού ὀνομάζονται οἰκογένεια, ἀλλά τό κάθε μέλος της βαδίζει τόν δικό του δρόμο ἢ φέρεται μέ τρόπο πού κάνει τή συνύπαρξη εἴτε γιά τόν σύζυγο ἢ τή σύζυγο εἴτε γιά τά παιδιά προβληματική ἢ καί ἀνυπόφορη.

Καί αὐτό ὀφείλεται στό γεγονός ὅτι πολλοί ἀνθρωποι στίς ἡμέρες μας ἀδιαφοροῦν γιά τίς ἀρχές καί τίς ἀξίες τῆς οἰκογενείας, ἀδιαφοροῦν γιά τήν πίστη στόν Χριστό καί τήν Ἐκκλησία, καί δέν θεωροῦν τήν οἰκογένεια ὡς μία εὐλογημένη ἀπό τόν Θεό ἔνωση δύο ἀνθρώπων πού

έχουν κοινό σκοπό και κοινό αγώνα, όχι μόνο να αναθρέψουν τά παιδιά τους «έν παιδεία και νουθεσία Κυρίου», αλλά και να βοηθήσει ο ένας τόν άλλο στην κοινή τους πορεία για να ζήσουν την έν Χριστώ ζωή.

Μία τέτοια οικογένεια αποτελεί τό φυτώριο στό οποίο μπορούν να μεγαλώσουν μέ ασφάλεια και μέ τίς σωστές αρχές τά παιδιά, τά όποια θά δημιουργήσουν μέ τή σειρά τους νέες οικογένειες. Και είναι γνωστό σέ όλους μας πόσο μεγάλη ανάγκη παιδιών έχει ή πατρίδα μας, αλλά και πόσο σημαντικό είναι τά παιδιά να έχουν έκτός από τά υλικά και τά απαραίτητα πνευματικά εφόδια για τή ζωή τους.

Γι' αυτό, όπως είπα και προηγουμένως, είναι πολύ ευχάριστο ότι υπάρχουν και ζευγάρια, όπως έσεεις, που άκούτε τή φωνή τής Έκκλησίας, αγωνίζεστε να ακολουθείτε τόν λόγο του Θεού στη ζωή σας και να στηρίζετε και τήν οικογένειά σας στόν Θεό, μέ τή βοήθεια και τή χάρη του όποιου μπορεί να βρούμε λύσεις στα όποια προβλήματα συναντούμε και μās άπασχολούν.

Είναι φυσικό να υπάρχουν προβλήματα και μέσα στην οικογένεια και μέσα στό ζευγάρι. Όταν όμως διατηρούμε τόν σύνδεσμό μας μέ τόν Θεό και τήν Έκκλησία, όταν έχουμε μυστηριακή ζωή, όταν προσευχόμεθα, τότε μπορούμε να αντιμετωπίσουμε ό,τι προκύψει στη ζωή μας και στη ζωή τής οικογενείας μας, και να έχουμε τήν εύλογία του Θεού.

Μία τέτοια οικογένεια αποτελεί ένα υγιές θεμέλιο τής κοινωνίας και τής πατρίδος

μας και μπορεί να προσφέρει πολλά, όπως τό έκανε επί τόσα χρόνια.

Δυστυχώς όμως τό τελευταίο διάστημα γίνεται προσπάθεια να αλλοιωθεί ή έννοια τής οικογενείας και να πληγεί ο ιερός θεσμός του γάμου. Και αυτό επιχειρείται με τήν καθιέρωση ενός γάμου που αντίκειται και στήν παράδοσή μας και στον νόμο του Θεού αλλά και στις έπιστήμες που μελετούν τον άνθρωπο. Γιατί όλοι γνωρίζουμε ότι γάμος και ένωση μεταξύ δύο ατόμων του ίδιου φύλου είναι αντίθετα προς τή φύση του ανθρώπου και δεν μπορεί να νοηθεί ως οικογένεια και πολύ περισσότερο να αναλάβει τήν ανατροφή και διαπαιδαγώγηση παιδιών.

Όμως αυτό είναι που επιχειρείται στις ήμέρες μας με τό επιχείρημα τής ισότητας των ανθρώπων και τής αναγνώρισης των δικαιωμάτων των παιδιών.

Άσφαλώς και τά παιδιά δεν φέρουν καμία ευθύνη και δεν θά πρέπει να άδικοούνται. Όμως γιατί δεν τό σκέφθηκαν αυτό προηγουμένως όσοι επιδιώκουν να ονομάζονται γονείς τους; Γιατί δεν σκέφθηκαν πόσο όδυνηρό και άδικο είναι για ένα παιδί να μεγαλώνει χωρίς τον έναν από τους δύο φυσικούς γονείς του ή και τους δύο, όχι γιατί αυτοί δεν υπάρχουν, αλλά γιατί έμεις, με τή δική μας επιλογή ή έγκριση, τους έξαφανίσαμε και τους στερήσαμε από τό παιδί; Γιατί δεν σκέφτονται όσοι υποστηρίζουν τον νέο νόμο ότι αυτή ή έλλειψη κάνει τό παιδί ούτως ή άλλως διαφορετικό από τά άλλα παιδιά, στο σχολείο και στή γειτονιά και τό καθιστά αυτόματα όχι ίσο με αυτά;

Άλλωστε, άκούμε ότι και οι ίδιοι οι ενδιαφερόμενοι λέγουν ότι έμεις είμαστε μία «διαφορετική» οικογένεια. Άν τό αναγνωρίζουν αυτό, τότε πώς είναι δυνατόν να διεκδικούν τά ίδια δικαιώματα με τις άλλες οικογένειες;

Αυτά όμως δυστυχώς τά παραβλέπουμε, και εν όνόματι ενός δήθεν έκσυγχρονισμού και έξομοίωσης με κάποιες άλλες χῶρες επιδιώκουμε να υιοθετήσουμε αυτόν τον δήθεν γάμο και τήν δήθεν οικογένεια, άδιαφορώντας για τις συνέπειες που θά έχει και για τήν οικογένεια και για τήν κοινωνία και για τά ίδια τά παιδιά, τά όποια θά μεγαλώνουν σε μία «οικογένεια» με δύο όμοφύλους γονείς. Διότι μπορεί πράγματι να προσφέρουν αγάπη στα παιδιά, αλλά άρκει αυτή ή αγάπη; Και δεν θά άποτελεί διά βίου έλλειψη με άγνωστες συνέπειες για τά παιδιά, για τήν ψυχολογία τους και για τό μέλλον τους, ή ανατροφή τους μέσα σε ένα περιβάλλον στο όποιο δεν είναι διακριτά τό πρότυπο του άνδρικού και γυναικείου φύλου.

Άλλά και πέρα από τις συνέπειες που θα έχει για τα παιδιά ή νομική έπισημοποίηση μιας ένωσης ομοφύλων ανθρώπων ως γάμου, έχουμε σκεφθεί ποιές έπιπτώσεις θα έχει στην κοινωνία μας;

Όταν με αυτό τον τρόπο εξισώνουμε μία σχέση που δεν συμβαδίζει με την ανθρώπινη φύση, γιατί δεν αποδέχεται τις αντικειμενικές διαφορές που υπάρχουν μεταξύ των δύο φύλων, με τό μυστήριο του γάμου και με τον θεσμό της οικογενείας, δεν είναι σαν να δυναμιτίζουμε μία διαχρονική σταθερά της κοινωνίας και ιδιαιτέρως της έλληνικής κοινωνίας, δηλαδή την οικογένεια; Δεν είναι σαν να δυναμιτίζουμε τα θεμέλιά της και να την κλονίζουμε ανεπανόρθωτα; Δεν είναι σαν να την απαξιώνουμε και να την καταργούμε, σαν να αρνούμεθα την παράδοσή μας και να αντιτιθέμεθα στις έντολές του Θεού;

Δεν πρέπει να ξεχνούμε ότι ή οικογένεια υπήρξε και είναι ακόμη και σήμερα ο συνεκτικός εκείνος ιστός που βοήθησε τον Έλληνισμό να ζήσει και να αντιμετωπίσει και κρίσεις και πολέμους και κάθε είδους προβλήματα.

Γιατί, αν ή πρόοδος και ή ευημερία ενός Έθνους στηρίζεται στους πολίτες του, ή οικογένεια είναι αυτή που δημιουργεί και καλλιεργεί τους νέους πολίτες, έμπνέοντας και διδάσκοντάς τους αρχές και αξίες πολύτιμες για να σταθούν στη ζωή, για να προσφέρουν και να έξελιχθούν.

Και όμως, αντί να την προστατεύσουμε και να την στηρίξουμε, έμεις επιχειρούμε να την κλονίσουμε και να την δυναμιτίσουμε με τον νόμο αυτό, ο οποίος καθιερώνει οικογένειες που δεν πληρούν τις προϋποθέσεις τις όποιες έχει καθορίσει ή ανθρώπινη φύση και ο Δημιουργός Θεός για την ένωση των ανθρώπων.

Είναι ανάγκη να συνειδητοποιήσουμε ότι δεν επιτρέπεται να πλήττουμε τον ιερό θεσμό της οικογενείας και του γάμου, αλλοιώνοντας τις έννοιες αυτές, με την καθιέρωση ενός άλλου γάμου, που δεν αφορά έτεροφύλους αλλά ομοφύλους, άδιαφορώντας για τις συνέπειες στις οικογένειες, στην κοινωνία και την πατρίδα μας.

Είναι ανάγκη να κατανοήσουμε πόσο μεγάλο κίνδυνο διατρέχουμε και να μην αντιμετωπίσουμε την υπόθεση αυτή σαν κάτι που δεν μας αφορά. Έχουμε χρέος να εκφράσουμε όλοι την άποψη και την αντίθεσή μας, ακολουθώντας τη θέση της Έκκλησίας μας, στο σχέδιο νόμου που αλλοιώνει την έννοια του γάμου και της οικογενείας, και να ενημερώσουμε και όσους δεν έχουν κατανοήσει τους κινδύνους που έλλοχεύουν για την οικογένεια και για την κοινωνία μας.

Είναι χρέος όλων μας ανεξαιρέτως να στείλουμε τό μήνυμά μας, ότι ένας τέτοιος

νόμος είναι αντίθετος προς τόν νόμο του Θεού, τίς αρχές τίς αξίες μας και τίς παραδόσεις μας, και γι' αυτό μᾶς βρίσκει αντίθετους.

© GerBekes, ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΥΠΟΥ Ι.Μ.Β.Ν.Κ.